

Азъ се рѣшихъ да го възсѣдна. Той бърже се отдѣли отъ стоялото и припусна, прѣди да се опомня. Ние летѣхме съ ужасна бързина. Наоколо бѣше тъмно и се разнасяше шумъ, като отъ язденъ наблизо конь. Въ далечината говорѣха неизвѣстни менѣ гласове. Бѣше хладно. По едно врѣме захухъ, че шумолятъ листа, тихо течеше нѣкаква рѣка и чуруликаха птичета. Азъ здраво се държахъ за гривата на коня. Изведнажъ въ далечината изплува слънцето въ огненъ блѣсъкъ и ме заслѣпи. Азъ едвамъ не паднахъ отъ Вранча.

— Това е Япония, каза ми коня, — страната на възходящото слънце. Слизай, Митко.

Прѣдъ менѣ стоеше Ну-Жи-Вѣй. Малки хора седѣха на една черга, постлана на трѣвата. Отъ другата страна цѣвтѣха вишневи дървета.

— Вие ми идете на госте, Митко, отново се кланяше Ну-Жи-Вѣй. — Азъ ще ви нагостя съ оризъ и чай. Почакайте, ще закарамъ коня. И той се скри.

Азъ треперяхъ отъ страхъ. Искаше ми се да се върна у дома. Но какъ да се върна? Коня ми го нѣмаше. Той изчезна нѣкъдѣ. Напраздно го дирѣхъ съ очи наоколо си. Изведнажъ чухъ гласъ:

— Ето, видишъ ли, Митко и азъ ще ти услужа. Хващай се скоро за менѣ. Дръжъ се здраво!

Това бѣше хвърчилото ми. То летѣше по брѣга, като закачаше съ опашката си върховетѣ на дръвчетата.

Азъ веднага, безъ да мисля, хванахъ се за дългата опашка и почувствувахъ, какъ земята захвана да остава низко подъ краката ми. Кораби, море, силна зеленина отъ трѣва, цѣли градове, сини ивици на рѣки — всичко оставаше назадъ. Скоро заблѣжихъ черкви и азъ се сѣтихъ, че летиме надъ Русия. Вѣтрътъ ставаше все по-силенъ. И